

Kilde 3: J.P. Müller om nøgenhed

Heri kritiserer Müller tendensen til at tildække legemet i alle situationer og argumenterer for, at dyrkelsen af det nøgne legeme er både fysisk og psykisk sundt.

Spørgsmål:

1. Analysér Müllers kritik af den samtidige teologi og hans arbejde på et statusløft af lægevidenskaben i behandling af perversioner.
2. Hvordan opfatter Müller nøgenhed?
3. Hvilke forstyrrelser i drenges udvikling kan - ifølge Müller - angst for nøgenhed skabe?

Når man hidtil har forfulgt de fleste kønslige forvildelser med rent ud barbariske straffe, ligger skylden også herfor hos den teologiske kønsmoral, hvis dogmer har sat sit præg på de borgerlige straffelove og som stedse kun har villet høre tale om kødelige dødssynder og gruelige, vilkårlige laster, aldrig derimod om uforskyldte, sygelige sjælstilstande. Det er imidlertid ikke så meget juristerne med deres tugthus eller præsterne med deres helvede, men snarere socialhygiejniskere og sindssygelæger, der i de fleste tilfælde ville være god brug for her.

Sandheden er tværtimod den, at intet bedre formår at holde børn fri for frivole fantasier og sansepirrende spekuleren end netop det, at de fra ganske små er vant til at se sig selv og deres nærmeste helt nøgne. At en dreng fra et katolsk internat, hvor de ikke engang må afklæde sig helt, mens de skifter undertøj kan blive fjollet af pludselig at stilles overfor det, man hidtil er vant til at anse for frygteligt uanstændigt og derfor rædsomt interessant, er let at begribe. Og det er jo muligt, at der gives danske forældre, der opdrager deres børn lige så dumt. Men det er i al fald forkert af den nævnte medicinske professor således indirekte at opfordre folk til at optage de katolske pædagogers forrykte ideer.

Uddraget er fra J.P. Müller, Kønsmoral og Livslykke, 1908, s. 230